

Prosimo tedaj prav lepo, da bi blagovolili nas večkrat na tako vižo razveseljevati, pa slovenščine za božjo voljo! nikar ne opuščati pri nobeni taki priložnosti, raje daljše govore vselej izbirati, da se ptuje uho našim lepim domačim glasovom privadi in njih ceno spoznavati in jih spoštovati začne; zakaj gotovo je, da se slovenščina le iz nevednosti zaničuje, kjer naši zasmehovavci, polni predsodkov, so vajeni slišati le sirove glase popačenih narečij iz ust neomikanega ljudstva. Naše geslo mora biti, pri sosedih tisto veljavo in spoštovanje doseči, katero jim tudi mi voljno skazujemo.

V imenu mnogih, ki so bili pričujoči, moram še ponizno željo tukaj razodeti, naj bi se pri zbiru za deklamiranje ugodnih pesniških del gledalo tudi na zapopadek: ali je za mladino ali ne.

Iz Postojne 12. marca. Že več mescov pred rojstvom prve avstrijske cesaričinje je več Postojncanov stavilo: kaj bo prvo dete? Eni so stavili, da bode cesarič, drugi da bo cesaričinja. Tisti, ki zgubé stavo, plačajo za stavljeni dnar dobro večerjico v gostivnici tukajšnjega župana gosp. Lebana, — tako je bilo izgovorjeno. In res v nedeljo, ko je bila dopoldne slovesna sv. maša z zahvalno pesmijo za srečni prigodek, je bila zvečer omenjena vesela obedinja, pri kateri so se zbrali vsi, ki so stavili, pa še mnogo povabljenih gostov, z eno besedo, večina boljarjev postojnskih. Prav židane volje smo bili in nepozabivši vselega prigodka, ki nas je ta večer vkup spravil, smo napivali na slavo presvitlega cesarja in presvitle cesarice, na zdravje novorojenčice, pa prepevali tudi „cesarsko pesem“, h kateri so nam godli tukajšni godci, ki so se odtačas, ko so bili poslednjikrat v tem listu enmalo pokarani, pod novim vodnikom dobro popravili. „Pri polni mizi“ — se oglasi med veselim hrupom občnospoštovani naš gosp. Liborio, vodja stavbinih del na železni cesti — „ne smemo naših siromakov pozabiti; to so nam premilostljivi cesar sami veleli“, — in pri ti priči začne milodare nabirati in hipoma nabere 33 fl., ki jih izroči gospodu županu, da jih razdeli revežem postojnskim. Le težkega serca se je ločila vesela družbica — pa kaj, ker je moglo biti! — ter bo ohranila dolgo dolgo še dragi spomin vselega dneva. Moschus.

Iz Ljubljane. Da so svitli knezoškof nedavno izvoljenega korarja gosp. Jožefa Zupana za vélikega mestnega fajmoštra izvolili, je Ljubljančanom tako po volji, da je v sredo deputacija mnogih mestjanov, katero je, ker je mestni župan zadržan bil, gosp. magistratni svetovavec Ambrož peljal, se podala k svitlemu škofu, se jim spodobno zahvalit za to izvolitev, ki je mestu tako po volji. Svitle knez so deputacijo prijazno sprejeli in ji zagotovili, da so jim bile želje ljubljanskega mesta o ti zadevi znane, in da so, od ene strani težavnim mestnim opravilom zadostiti, od druge pa tudi faranom vstreči, izvolili moža, ki je dobro skušen v službi, ki jo je zdaj za terdno prevzel. Potem se je poklonila deputacija verlo doslužnemu gosp. fajmoštru in stolnemu dekanu K. Zorn-u kakor tudi novoizvoljenemu gosp. fajmoštru in okrajnemu dekanu Jož. Zupan-u.

Novičar iz raznih krajev.

Baron Bruck, bivši poslanec avstrijske vlade v Carigradu, zdaj pa za c. k. ministra dnarstva izvoljen, je imenitno svojo novo službo to sredo nastopil. Ker je znano, da gospod baron, ki je iz stanú prostega tergovca tako visoko čast dosegel, je modra glava, se tedaj veliko upanje na-nj stavi, da bo dnarstvinu stan v našem cesarstvu na bolje pripravil. — Bistveni razloček med tako imenovanimi farnimi glavnimi šolami in med pravimi glavnimi šolami, je po ministerskem razpisu ta, da pri farnih šolah zamorejo za šolstvo pripravni podučitelji namesto pravih učiteljev biti, — da učitelji in podučitelji

pri teh šolah praviloma ne dobivajo penzije, ampak da jih, kadar postanejo nezmožni za svoje opravila, namestujejo začasno v službo vzeti osebni pomočniki, — in poslednjič da udove in otroci njih imajo pravico le do tiste pripomoči, ktera je izgovorjena v §. 297 polit. šolskega zakonika, ako ni morebiti pri napravi farne glavne šole kaj drugega določeno bilo. — V časniku „Wien. Zeit.“ smo brali unidan zanimivi spis o zgodovini časopistva; pred 17. stoletjem so bili edino le pisani (ne tiskani) časniki; leta 1671 so bili pisani časniki sicer že prepovedani, pa popolnoma nehali so še le v sredi 18. stoletja. — V papeževih deželah imajo še toliko rajža, da je vlada dovolila, da se ga smé 7 milijonov in 200.000 funtov v druge dežele prodati; — se tedaj smemo nadjati, da tudi pri nas ne bo cena njegova dražja. — Tiste važne razprave na Dunaji zavolj rusovsko-turške vojske so se še le v četrtek opoldne začele; devet poslancov pretresa sedaj zadnjikrat tiste preimenitne štiri člene, iz katerih se bo oljka mirú razcvela ali pa plamen velike vojske vžgal. Sliši se, da potem, ko bojo poslanci zedinjenih vlad na drobno razložili tirjave svojih vlad, se bo le 3krat 24 ur rusovskima poslancoma določilo, da odgovorita: kako in kaj. Pruska vlada je sicer zlo osupnjena, da se je omenjeno važno pogajanje začelo brez njene vdeležbe, vendar se še zmiraj derži zadnjih besed, ki jih je car Nikolaj na smertni postelji izgovoril: „Recite Fricu, da naj Rusii zmiraj to ostane, kar ji je vseskozi bil, in da ne pozabi besed očetovih“. Kolikor manj se tedaj cesar Napoleon v taci okoljčinah zanaša na prusko vlado, toliko bolj zaupa na avstrijsko, in poslednje novice celó pravijo, da bo Napoleon skozi Dunaj na Turško in Krim šel (iz Tersta po morji v Carigrad itd.) Tista poslednja novica, da ima avstrijska armada Kišenev posesti, od ktere smo koj rekli, da je „maloverjetna“, se je zdaj razjasnila: namesto „aus dem Osten des Reich's (Russlands)“ je tolmač telegrafnega naznanila napravil Oesterreich. — Pred Sevastopoljem se je moglo spet kaj primeriti, ker naj novejšje teleg. naznanilo v „Donau-i“ piše od nevarnosti Angležev in 100 mertvih Francozov; toda cela depeša je taka, da se nič pravega ne more iz nje zvediti. Da se rusovska armada z vso silo namerja na Eupatorijo, je gotovo. — Dvoje dnevnih povelj je novi car rusovski razpisal 3. t. m. armadi. V 2. povelji izročča Aleksander uniformo, ki jo je rajni car Nikolaj nosil, kardelom gard, kadetov in grenadirjev, in ukazuje, da ime carovo N. I. se ima obdržati pri vsih kompanijah in eskadronih, dokler bo le kateri tistih vojakov živel, ki so cesarja služili 2. dan sušca.

Spomladanske cvetlice.

V ljubljanski okolici nam je letošna zima snega čez 3 čevlje na debelo nanesa in nam žugala z dolgim ostankom. Pa že je tako skopnil, da le še po ravninah in osojnah še kakih 5 pavcov debelo leži; po gričih in hribih na sončni strani je pa že tako zginit, da že od polovice pretečenega mesca februarja sledeče rastline v cvetnih popkih in v popolnoma razcvetenih cvetnih kronicah nahajamo, kakor: bele zvončke ali cingelčke, spomladanski žefran, rumene trobentice, jeterne, marjetice, resico, lešo, bele kurice ali teloh, zeleni teloh, divji poper, dren, in pa dušeče vijolice. A. F.

Stan kursa na Dunaji 14. marca 1855.

Obligacije	5 %	83 fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	84 fl.
državnega	4 1/2 %	72 1/4 "	Windišgrac. " "	20 " 29 3/4 "
dolga	4 %	64 1/4 "	Waldstein. " "	20 " 28 7/8 "
	3 %	50 "	Keglevičeve " "	10 " 12 1/4 "
	2 1/2 %	40 3/4 "	Cesarski cekini.	5 fl. 56
Oblig. 5 % od leta 1851	B 96	"	Napoleondor (20 frankov)	9 fl. 46
Oblig. zemljiš. odkupa 5 %	76	"	Suverendor	17 fl. 20
Zajem od leta 1834	220 1/2	"	Ruski imperial	10 fl. 2
" " 1839	121	"	Pruski Fridrihsdor	10 fl. 31
" z loterijo od leta 1854		"	Angležki suverendor	12 fl. 17
		106 1/8 "		
" národní od leta 1854		86 1/8 "	Nadavk (agio) srebra:	
			na 100 fl.	26 3/4 fl.